

REDAKTIONELLE KONVENTIONER

HANS HØJÆRVÆRDIGHED
GARLAND F. BYERS, JR., J.D., D.D.

Biskop for folkeslagene, under apostolisk hverv

Skrifterne fra Rigets skriftkloge følger de konventioner, der er fremsat nedenfor. De angives her, for at enhver læser kan vide, hvordan Skriften og de andre autoriteter citeres, hvorfor bestemte kilder anføres, og hvad de tegn og former, der bruges på disse sider, betyder.

DEN HELLIGE SKRIFT

Skriften ændres aldrig. Skriften citeres ord for ord, nøjagtigt som den er trykt i den anførte udgave, og den ændres aldrig, under nogen omstændigheder og af nogen grund. Intet ord, intet bogstav og intet tegn tilføjes, fjernes eller ændres, og ingen fremhævelse eller typografisk markering anbringes i den. Hvor den trykte tekst synes at indeholde en fejl i grammatik, stavning eller tryk, bliver den stående nøjagtigt, som den står. Skriften er hellig, og intet gøres ved den under påskud af at rette den. Hvor biskoppen ønsker at kommentere et skriftsted, gør han det med sine egne ord, uden for citatet.

De anvendte bibler. På engelsk citeres Skriften efter King James Version (standardteksten fra 1769, med De Apokryfe Bøger). På ethvert andet sprog citeres Skriften efter en anerkendt, udgivet udgave af Den Hellige Bibel på det sprog, læseren læser på; den oversættes aldrig på ny fra engelsk. Der er gjort alt for, hvor det var muligt, at citere efter en officiel udgave fra et anerkendt bibelselskab. Der er overalt brugt udgaver, som er fri af ophavsret, først og fremmest for at undgå spørgsmål om ophavsret og ventetiden på tilladelse til at bruge en ophavsretligt beskyttet udgave. Ikke desto mindre er der i visse tilfælde, hvor det var klogt og

nødvendigt, søgt tilladelse hos det bibelselskab, der har ansvaret for det pågældende sprog. Udgaver, der stadig er ophavsretligt beskyttede, bruges med deres forlags tilladelse, hvad enten den er givet direkte eller gennem forlagets offentliggjorte licens, eller, hvor loven tillader det, som rimelig brug.

Udgaven angives. Ethvert citat fra Skriften angiver den udgave, det er hentet fra, for eksempel »(KJV)« på engelsk, »(Luther 1912)« på tysk eller »(den autoriserede oversættelse 1871/1907)« på dansk.

Versnummerering. Nogle bibler nummererer visse vers anderledes, især i Salmernes Bog. Hvert sprog citerer efter sin egen bibels nummerering, så en henvisning kan afvige en smule fra den engelske henvisning til det samme skriftsted.

Kristi ord. Kristi ord trykkes sammen med deres anførselstegn i rødt, sådan som biskoppen fastlægger dem. På nogle få steder er det omstridt, om det er Kristus eller evangelisten, der taler, som i Johannes 3,16; sådanne steder står i sort.

Bøger med forskellig kanon. Ikke alle kirker modtager de samme bøger som Skrift. En bog, der modtages i nogle kirker og ikke i andre, såsom De Apokryfe Bøger eller bøgerne i den etiopisk-ortodokse tewahedo-kirkes kanon, kan citeres, og anførelsen af den indebærer ingen afgørelse om dens kanoniske status.

AUTORITETERNES RANGORDEN

Kilderne vejes efter følgende rangorden af autoriteter, fra den højeste til den laveste. Hver forfatter eller hvert skrift placeres i den højeste kategori, det kan henføres til; en trosbekendelse placeres sammen med det koncil, der vedtog den, dog således at Den Apostolske Trosbekendelse placeres i niende kategori og Den Athanasianske Trosbekendelse i ellefte.

1. **Kristi ord**, hvor som helst de er overleveret i Skriften.
2. **De apostolske skrifter**: Matthäusevangeliet; Johannesevangeliet; 1., 2. og 3. Johannesbrev; Åbenbaringen; Paulus' tretten breve; og 1. og 2. Petersbrev.

3. **De øvrige skrifter i Det Nye Testamente:** Markusevangeliet, Lukasevangeliet, Apostlenes Gerninger, Hebræerbrevet, Jakobsbrevet og Judasbrevet.
4. **Det Gamle Testamente**, sammen med De Apokryfe Bøger, sådan som de er trykt i King James Version fra 1611.
5. **De apostolske fædre**, fra generationen efter apostlene (omkring år 95–150 e.Kr.).
6. **De førnikænske fædre**, fra tiden før Koncilet i Nikæa (år 325 e.Kr.).
7. **De nikænske og efternikænske fædre**, sammen med ørkenfædrene.
8. **De syv økumeniske koncilier**, som er modtaget af både Øst og Vest, med de trosbekendelser og definitioner, hvert af dem vedtog.
9. **Senere koncilier**, som ikke er modtaget af både Øst og Vest.
10. **Helgenerne:** skrifter af enhver person, der er anerkendt som helgen af Kirken, i Øst eller Vest, og som ikke er placeret i en højere kategori.
11. **Bekendelsesskrifter, katekismer samt pavelige og patriarkalske dokumenter.**
12. **Liturgiske tekster**, såsom de gamle liturgier og Book of Common Prayer.
13. **Historiske kristne forfattere, der ikke er kanoniseret.**
14. **Antikke ikke-kanoniske og ikke-kristne kilder**, såsom pseudepigrapherne, Dødehavsrullerne, Josefus og de græsk-romerske historieskrivere.
15. **Moderne forskning.**
16. **Opslagsværker**, såsom leksika og konkordanser, der tjener som redskaber og ikke som autoriteter.

VALGET AF KILDER

Der ligger ingen tilslutning heri. At der citeres en encyklika, et værk af en forfatter fra ét kirkesamfund eller et værk fra én kirke frem for en andens, indebærer ingen tilslutning til det kirkesamfund eller den kirke og ingen favorisering af nogen art. Et skriftsted vælges alene, fordi biskoppen har vurderet, at netop dette skriftsted fra netop denne kilde er særligt lærerigt i den foreliggende sag, og af ingen anden grund. Det er ikke hans hensigt at fremme eller hindre noget kirkesamfund overhovedet.

Sandheden er der, hvor den findes. Biskoppen mener, at sandheden er der, hvor man finder den. Han kan derfor citere verdslige kilder samt værker, der er ikke-kanoniske, eller som fortsat

er omstridte blandt kirkerne. Det gør han, fordi han som forfatter har vurderet det anførte skriftsted som særligt lærerigt og har forvisset sig om, at det, han siger, er sandheden.

CITATER OG KILDEANGIVELSER

Citater er ordrette. Ord i anførselstegn er altid den anførte kildes nøjagtige ord. En kilde gengives aldrig med egne ord, som om gengivelsen var et citat. Hvor en kildes nøjagtige ordlyd ikke kan efterprøves, citeres den ikke.

Udeladelsesprikker og kantede parenteser. Udeladelsesprikker (...) viser, at et citat begynder eller slutter midt i en sætning i originalen, eller at ord er udeladt. Ord i kantede parenteser i et citat gengives, sådan som de står i den citerede udgave. Der indsættes aldrig noget i et citat fra Skriften.

Slutnoterne giver den fulde tekst. Enhver autoritet, der anføres i et skrift, gives fuldt ud i dets slutnoter, med kildens nøjagtige ord, så læseren kan læse selve autoriteten og ikke blot en henvisning til den.

Kildeangivelser. Medmindre en afvigelse udtrykkeligt er anført, følger kildeangivelser og opsætning *Chicago Manual of Style*, den metode, der almindeligvis er anerkendt for teologiske og historiske skrifter af den art, der udgives her. Skrifterne fra Rigets skriftkloge afviger bevidst og af følgende grunde fra den på disse punkter:

1. **Pronominer, der henviser til Gud, skrives med stort begyndelsesbogstav** (Han, Ham, Hans), sammen med ord, der hører Ham til, såsom »Hans højre hånd«. Chicago sætter dem almindeligvis med lille begyndelsesbogstav. Her skrives de med stort af ærbødighed.
2. **Delcitater beholder deres udeladelsesprikker.** Chicago udelader almindeligvis udeladelsesprikker i begyndelsen eller slutningen af et citat. Her bevares de, så læseren altid ved, hvornår et citat, og frem for alt et citat fra Skriften, ikke gengiver hele sætningen.
3. **Slutnoterne giver den fulde tekst af enhver anført autoritet,** ikke blot henvisningen. Det sker, for at læseren kan læse selve autoriteten.
4. **Kristi ord trykkes i rødt,** sammen med deres anførselstegn, efter den gamle skik i bibler med rød skrift, så HERRENS ord træder frem.

5. »**HERRE**«, når det henviser til Jesus, sættes med kapitæler i biskoppens egen prosa, men aldrig i Skriften, af ærbødighed.

Kirkefædrene på andre sprog. Hvor en kirkefader citeres efter en engelsk udgave, oversættes citatet på en side på et andet sprog fra denne engelske udgave og mærkes som sådant, for eksempel »(oversat fra engelsk efter ANF 1)«.

SPROG OG STIL

Store bogstaver af ærbødighed. Pronominer, der henviser til Gud, skrives med stort begyndelsesbogstav (Han, Ham, Hans), og det samme gælder ord, der hører Ham til i samme betydning, som når det siges, at Kristus sidder ved Hans højre hånd. På de danske sider følges dog dansk sprogbrug på dette punkt.

HERREN med kapitæler. I biskoppens egen prosa sættes ordet »**HERRE**«, når det henviser til Jesus Kristus, med kapitæler på ethvert sprog, der skrives med store bogstaver. Det sker aldrig i Skriften.

Andre store bogstaver. »Riget« (Guds og Himlenes), »Rigets skriftkloge«, »Skriften«, »Kirken« (i betydningen hele Kristi legeme) og »Helligånden« skrives med stort begyndelsesbogstav.

Stavning og tegnsætning. De engelske sider bruger amerikansk stavning. I en række, der er adskilt af semikolon, indledes det sidste led med »; og«.

Titler. Titler bruges som tiltaleformer og ikke som krav på rang, og de holdes beskedne.

Navne. Helgener, paver, patriarker og andre biskopper nævnes i den form, der er traditionel i deres egen Kirke eller sædvanlig på læserens sprog. Den valgte form indebærer ingen forkærlighed for nogen af kirkerne.

Oversættelserne. Siderne på andre sprog end engelsk er oversat ved hjælp af kunstig intelligens, og den engelske tekst er den autoritative. Se [En bemærkning om oversættelserne og om myndighed](#).

WEBSTEDET

Billeder. Der vises kun billeder, som er fri af ophavsret eller frit licenseret til en sådan brug, og hvert billede har billedtekst og kildeangivelse.

Nummerering, datoer og revisioner. Publikationerne nummereres og dateres. Faste sider kan revideres, hvor de står, og en revideret side kan vise datoen for sin seneste revision, så læseren kan vide, hvilken version han eller hun læser.

Rettelser. Læsere, der finder en fejl, og frem for alt en fejl i et citat fra Skriften, bedes skrive til den adresse, der er angivet på forsiden. Fejl bliver rettet.

FORKORTELSER

KJV	King James Version (standardteksten fra 1769)
ANF	<i>Ante-Nicene Fathers</i> , udg. af Alexander Roberts og James Donaldson, efterfulgt af bindnummeret
NPNF2	<i>Nicene and Post-Nicene Fathers</i> , anden række, udg. af Philip Schaff og Henry Wace, efterfulgt af bindnummeret
Easton	Burton Scott Easton, <i>The Apostolic Tradition of Hippolytus</i> (1934)
e.Kr.	efter Kristus; latin <i>Anno Domini</i> , i vor HERRES år
omkring	latin <i>circa</i> , omtrent

Senest revideret: 7. oktober 2026

